

ÉQUIPES NOTRE-DAME

- **KARTA EQUIPES NOTRE-DAME**
- **CZYM JEST EKIPA NOTRE-DAME**
- **STATUTY EQUIPES NOTRE-DAME**
- **DEKRET PONTIFICIUM CONSILIUM PRO LAICIS**

Equipe Responsable Internationale

(Do użytku wewnętrznego Equipes Notre-Dame - Polska. Wszelkie prawa zastrzeżone)

1947 ... 1972

K A R T A

EQUIPES NOTRE-DAME

DLACZEGO EQUIPES NOTRE-DAME ?

Żyjemy w epoce kontrastów. Z jednej strony triumfują rozwody, zdrada, wolne związki, neomaltuzjanizm, z drugiej - jest coraz więcej małżeństw, które dążą do życia w pełni chrześcijańskiego. Kilka z tych małżeństw założyło Equipes Notre-Dame:

- Dążą one do wypełnienia swoich przyrzeczeń chrzcielnych;
- Chcą żyć dla Chrystusa, z Chrystusem i przez Chrystusa;
- Oddają Mu się bezwarunkowo;
- Pragną Mu służyć bez zastrzeżeń;
- Uznają Go za Przewodnika i Pana swego małżeństwa;
- Jego Ewangelię czynią konstytucją swojej rodziny;
- Chcą, aby ich miłość, uświęcona sakramentem małżeństwa była:
 - hołdem składanym Bogu,
 - wyraźnym świadectwem wobec ludzi, że Chrystus ocalił ich miłość,
 - zadośćuczynieniem za grzechy przeciw małżeństwu;
- Pragną być wszędzie misjonarzami Chrystusa;
- Oddani Kościołowi, chcą być zawsze gotowi odpowiadać na wezwanie swojego biskupa i swoich kapłanów;
- Chcą być kompetentni w swojej pracy zawodowej;
- Poprzez każde swoje działanie chcą współpracować z dziełem Boga i służyć innym ludziom.

Małżeństwa te, znając swoje słabości i granice swoich możliwości, doświadczając każdego dnia, jak trudno, mimo ich dobrej woli, żyć po chrześcijańsku w pogańskim świecie i wierząc niezłomnie w siłę pomocy braterskiej,

postanowiły założyć ekipę.

Ekipy nie są grupami dyskusyjnymi, ale są trwałymi organizmami złożonymi z ochotników, pragnących służyć innym.

Nikt nie jest zmuszany, aby do nich wstępować, ani w nich pozostawać.
Kto jednak do nich wstępuje, winien uczciwie przestrzegać ich zasad.

SENS NAZWY

Słowo „ekipa”, wybrane spośród wielu, wyraża ideę konkretnego celu, do którego dąży się aktywnie i wspólnie.

Ekipy oddają się pod opiekę Matce Bożej, przez co podkreślają pragnienie służenia Jej i uznają, że nie ma lepszego przewodnika w drodze do Boga niż Jego Matka.

MISTYKA EQUIPES NOTRE-DAME

Pomoc wzajemna

1. Nie ma życia chrześcijańskiego bez żywej wiary. Nie ma żywej i rozwijającej się wiary bez refleksji. Zazwyczaj wiele małżeństw chrześcijańskich nie podejmuje trudu medytacji i pogłębiania wiedzy z powodu niedoceniań ich wartości, braku czasu, przewodnika duchowego, nawyku. Tak więc ich wiara pozostaje uboga i krucha, ich znajomość zamysłu Bożego i nauczania Kościoła jest ogólnikowa, fragmentaryczna. Niewiele wiedzą o dążeniu do jedności z Bogiem. Mają mgliste pojęcie o realiach życia rodzinnego: o małżeństwie, miłości, rodzicielstwie, wychowaniu, itd. W konsekwencji są mało aktywni religijnie i nie otwierają się na drugiego człowieka.

Małżeństwa Equipes Notre-Dame chcą temu zapobiec. Dlatego też starają się pogłębiać swoją wiedzę religijną, przyjmować naukę Chrystusa, aby zgodnie z nią kształtować całe swoje życie. Wysiłek ten podejmują wspólnie.

2. Nie chodzi tylko o poznanie Boga i Jego nauczania, ale również o spotkanie z Nim; do studiów i rozważań należy dołączyć modlitwę. W Equipes Notre-Dame pomagamy sobie wzajemnie w studiowaniu, rozważaniach i modlitwie. Modlimy się wspólnie jedni z drugimi, modlimy się jedni za drugich.

„Dalej, zaprawdę, powiadam wam: Jeśli dwaj z was na ziemi zgodnie o coś prosić będą, to wszystkiego użyczy im mój Ojciec, który jest w niebie. Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich.” (Mt 18, 19-20)

Zgodnie z obietnicą Pana, małżeństwa END starają się pamiętać o obecności Chrystusa pośród nich i z radością i zaufaniem praktykują wspólną modlitwę.

3. Czyż nie jest pozorne udzielanie pomocy przyjaciołom w prowadzeniu życia duchowego, jeśli nie pomaga się im w przewyciężaniu trosk i trudności? Oto dlaczego małżeństwa Equipes Notre-Dame pomagają sobie wzajemnie - zarówno w wymiarze materialnym jak i moralnym - będąc posłusznymi radom św. Pawła: „Jeden drugiego brzemiona noście i tak wypełnicie prawo Chrystusowe.” (Ga 6, 2)

Starają się oni sprostać poczwórnemu wymaganiu przyjaźni braterskiej: **dawać**, **przyjmować** (co jest znacznie trudniejsze od dawania), **prosić** (jeszcze trudniejsze), **umieć odmawiać** (prośba ma prawo spotkać się z odmową, szczególnie wtedy, gdy jej spełnienie jest niemożliwe).

Pomoc wzajemna powinna im zapewnić poczucie bezpieczeństwa, jakiego wielu oczekuje od pieniędzy.

Świadectwo

Pierwsi chrześcijanie, o których mówią Dzieje Apostolskie (4, 32): „Jeden duch i jedno serce ożywiły wszystkich wierzących. Żaden nie nazywał swoim tego, co posiadał, ale wszystko mieli wspólne”, wzbudzali zdumienie pogan: „Spójrzcie jak oni się wzajemnie miłują”. A zachwyty ten wzbudzał pragnienie przyłączenia się do nich. Czyżby w XX wieku braterska miłość utraciła swą moc promieniowania i porywania, tę moc, którą miała w pierwszych wiekach Kościoła? Małżeństwa Equipes Notre-Dame są przekonane, że dziś, tak jak wtedy, niewierzący zostaną zdobyci dla Chrystusa, jeśli ujrzą małżeństwa kochające się i pomagające sobie w poszukiwaniu Boga i w służbie bliźnim. W ten sposób miłość braterska przekraczająca pomoc wzajemną staje się świadectwem.

DYSCYPLINA EQUIPES NOTRE-DAME

Mistyka Equipes Notre-Dame, aby być żywą i trwałą, wymaga przestrzegania reguły. Mistyka i reguła, jak dusza i ciało, nie mogą się obejść jedno bez drugiego; mistyka powinna być duszą reguły; reguła - wsparciem i ochroną dla mistyki.

Reguła powinna być dość lekka, tak aby nie ograniczać osobowości i misji małżonków; dość surowa, aby chronić ich przed biernością.

Ekipa

Ekipa składa się z 4 do 7 małżeństw. Ważne, by nie przekroczyć tej liczby. Większa liczebność ekipy utrudnia zarówno życie się jej członków, jak i nawiązanie trwałych więzi. Jedno z małżeństw ekipy zostaje parą odpowiedzialną.

Spotkanie miesięczne

Przyjaźń źle znosi długotrwałe rozstania. Wymaga spotkań. Dlatego członkowie ekipy spotykają się co najmniej raz w miesiącu. Uczestnictwo w spotkaniu miesięcznym jest obowiązkowe¹.

Porządek spotkania jest następujący:

- Wspólny posiłek:

Zaleca się, aby comiesięczne spotkanie rozpoczynać od wspólnego posiłku, za każdym razem w domu innej rodziny (o ile to możliwe). Ludzie nie wymyślili jeszcze niczego lepszego niż posiłek dla udanego spotkania i wzajemnego poznania się: czyż nie posiłek eucharystyczny gromadzi dzieci Boga? Dzieje Apostolskie mówią nam o pierwszych chrześcijanach, którzy „... łamiąc chleb po domach, przyjmowali posiłek z radością i prostotą serca” (Dz 2, 46).

- Wspólna modlitwa:

Wspólna modlitwa jest wspaniałym sposobem głębszego wzajemnego poznania się, osiągnięcia wspólnoty dusz, uświadomienia sobie obecności Chrystusa we wspólnocie. Jednakże nie dokona ona tego wszystkiego, jeśli - wystarczająco długa - nie pomoże wyciszyć się, zapomnieć o zmartwieniach. Należy jej poświęcić co najmniej kwadrans przed podjęciem wymiany myśli.

Przed modlitwą małżeństwa przedstawiają swoje intencje. Aby zostały one przyjęte przez wszystkich, powinny być przedstawione dostatecznie szczegółowo i w taki sposób, aby było zrozumiałe, że są one bliskie sercu tych, którzy je zgłaszają.

Później wymienia się, polecając wspólnej modlitwie, bieżące intencje wielkiej rodziny katolickiej (np. prześladowanych chrześcijan, potrzeby misji, działania apostołskie, powołania kapłańskie, itp.)

Aby wspólna modlitwa wzbogaciła serca i sprawiła, że uderzają w rytmie Kościoła, powinna zawierać psalmy, modlitwy i hymny z brewiarza i mszału, które są proponowane ekipom przez *List Equipes Notre-Dame*.

¹ Z ważnych powodów można zostać zwolnionym zarówno z tego, jak i innych obowiązków.

Dalsza część modlitwy daje każdemu możliwość wyrażenia na głos przemyśleń i uczuć, które wzbudza w nim tekst Pisma Świętego wskazany przez *List END*. Należy również przewidzieć chwilę ciszy, aby umożliwić każdemu bliższy, bardziej osobisty kontakt z Bogiem.

- Dzielenie się życiem:

Podczas spotkań miesięcznych, należy przeznaczyć czas (może być podczas posiłku) na dzielenie się troskami rodzinnymi, zawodowymi, obywatelskimi, kościelnymi, sukcesami i porażkami, odkryciami, radościami i smutkami.

Po modlitwie należy poświęcić chwilę czasu na dzielenie się realizacją zadań określonych w Karcie. Każde małżeństwo opowiada z całą szczerością, czy wypełniało podczas miesiąca który upłynął od ostatniego spotkania, zadania nałożone na nie przez Kartę

Istnieje, oczywiście, sfera intymna i osobista, której nie powinno się wyjawiać nawet przyjaciółom. W *END* przeciwstawiamy się tej, zbyt częstej dziś, niedyskrecji niektórych małżeństw, które nie wahają się wyjawiać swoich problemów małżeńskich. Z takim zastrzeżeniem dzielenie się tymi problemami i odwoływanie się w całej prostocie do wzajemnej pomocy braterskiej, pozostaje w zgodzie z prawdziwą miłością ewangeliczną. Ileż to małżeństw uratowano od przeciętności, a nawet rozpadu, dzięki temu, że nie pozostawiono ich samym sobie!

- Wymiana myśli:

Rozmowy, które nie odbywają się w obecności Boga mogą łatwo stać się powierzchowne, umysły żonglują pomysłami, serca odrzucają prawdy, które wymagają przemiany. W *END* małżeństwa starają się być absolutnie szczere; każda prawda lepiej poznana powinna wpisywać się w życie.

Wymiana myśli jest tylko wtedy owocna, gdy jest przygotowana. Tak więc małżonkowie powinni razem przemyśleć temat roboczy i przedstawić swoje rozważania w formie pisemnej małżeństwu odpowiedzialnemu za prowadzenie wymiany myśli, na kilka dni przed kolejnym spotkaniem. Ten nałożony na nich obowiązek comiesięcznej wspólnej chwili refleksji może okazać się dla nich bardzo owocny.

Wzajemna pomoc w rozważaniach wymaga, aby wymiana myśli była przygotowana przez wszystkich; jest ona jeszcze bardziej konieczna w tej sferze niż w sferze materialnej, gdzie każdy miałby trudności z przyjmowaniem, nie dając niczego innym.

Tematy wymiany myśli nie są pozostawione ekipom do wolnego wyboru. Są one podawane przez Ekipę Odpowiedzialną. Nie dzieje się tak w imię arbitralnego nadużywania władzy, ale po to, aby pomóc małżeństwom uzyskać najbardziej kompletny obraz myśli chrześcijańskiej i aby zapoczątkować prawdziwą duchowość małżeńską i rodzinną.

Pierwsze trzy lata poświęca się omówieniu podstawowych tematów dotyczących miłości, małżeństwa, duchowości małżeńskiej.

Po tych trzech latach, ekipy mogą dokonywać wyboru spośród wielu serii tematów, do których jest dołączony, tak jak poprzednio, plan pracy, pytania i zalecenia.

Oczywiste jest, że mogą one organizować spotkania dodatkowe bądź dla nowej wymiany myśli, bądź dla pogłębienia przyjaźni.

Obowiązki każdego małżeństwa

Małżeństwa wstępują do END w poszukiwaniu pomocy. Nie są one jednak zwolnione z podejmowania wysiłku. Tak więc, aby je ukierunkować i wesprzeć w staraniach, END wymagają od nich:

a) ustalenia osobistej reguły życia (różnorodność małżeństw uniemożliwia zaproponowanie jednej dla wszystkich). Bez reguły życia, bardzo często dowolność rządzi życiem religijnym małżonków i czyni je chaotycznym. Ta reguła życia (każde z małżonków wybiera sobie własną) nie jest niczym innym jak określeniem wysiłków, które każde z nich podejmie, aby lepiej odpowiedzieć na wolę Boga.

Nie chodzi tu o mnożenie obowiązków, ale o ich sprecyzowanie tak, aby wzmocnić wolę i uniknąć odstępstwa. Rada i pomoc kapłana jest wskazana, aby uchronić się przed nadmiernym obciążeniem, czy pójściem na łatwiznę. Nie ma obowiązku ujawniania wobec ekipy przyjętej reguły życia, ani sposobu jej wypełniania. Zauważmy jednak, że niektórzy udzielają sobie pomocy nawet w tej dziedzinie;

b) codziennej wspólnej modlitwy wraz z dziećmi (w miarę możliwości), ponieważ rodzina powinna oddawać cześć Bogu a wspólna modlitwa ma wielką moc;

c) codziennego odmawiania modlitwy Equipes Notre-Dame, w łączności ze wszystkimi małżeństwami Ruchu;

d) praktykowania comiesięcznego „obowiązku zasiadania”. Dla każdego małżeństwa jest to okazja do podsumowania osiągniętego etapu rozwoju;

e) rozważania w małżeństwie roboczego tematu miesiąca, przesyłania swoich przemyśleń na piśmie przed spotkaniem, a także uczestnictwa w spotkaniu;

f) lektury artykułu redakcyjnego Listu END;

g) corocznego uczestnictwa w rekolekcjach zamkniętych (minimum 48 godzin), w miarę możliwości mąż i żona wspólnie. Przed zaangażowaniem się w ekipę obowiązkowe są tylko jedne rekolekcje;

h) corocznego ofiarowania - w formie daru - owocu jednego dnia ich pracy, aby zapewnić byt materialny i rozwój Ruchu, któremu zawdzięczają, w pewnej mierze, swoje ubogacenie duchowe;

i) odwiedzania, przyjmowania i podejmowania braterskim sercem małżeństw z innych ekip, gdy nadarzy się do tego okazja.

(Od maja 1970 r. wymaga się również od każdego członka END:

- poświęcenia dziesięciu minut na codzienną modlitwę;
- regularnego czytania Pisma Świętego ;
- odkrywania sensu ascezy chrześcijańskiej oraz podejmowania wysiłków dla wprowadzenia jej w życie małżeństwa chrześcijańskiego.

STRUKTURA EQUIPES NOTRE-DAME

Para odpowiedzialna ekipy

Krótką formułą określa jej rolę i podkreśla jej znaczenie: jest ona odpowiedzialna za miłość braterską. Do niej należy czynienie wszystkiego, aby ekipa była wspólnotą miłości ewangelicznej i aby każde małżeństwo znalazło w niej pomoc, której potrzebuje. Powinna, przygotowując spotkania miesięczne współpracować z doradcą duchowym ekipy. Para odpowiedzialna zapewnia łączność z Centralą, a przez nią z całością Ruchu END. Co miesiąc przesyła do pary łącznikowej sprawozdanie z działalności swojej ekipy. Sprawozdania te pozwalają, aby poprzez *List END*, każda ekipa korzystała z doświadczenia innych. Ponadto, pozwalają one poznać stan rozwoju wewnętrznego danej ekipy - Ekipa Odpowiedzialna może podejmować odpowiednie decyzje. Każda ekipa, która nie chce lub nie może spełniać wymogów Ruchu jest z niego wykluczana.

Jest regułą, że grupy powoli zamierają, gdy są przytłaczane ciężarem swoich biernych członków, którzy nie zostali w porę wykluczeni.

Jeśli para odpowiedzialna jest zmuszona wykluczyć jedno z małżeństw, które nie przestrzega obowiązków END, powinna ona wyjaśnić tym małżonkom, że choć wspólne dobro wymaga ich odejścia, przywiązanie jakie członkowie ekipy mają dla nich pozostało bez zmian. Para odpowiedzialna zadba, aby związki i kontakty przyjacielskie pozostały bliskie.

Para odpowiedzialna jest wybierana przez małżeństwa podczas powstawania ekipy, a następnie na zakończenie roku pracy. To małżeństwo, które pełniło obowiązki pary odpowiedzialnej w roku minionym może zostać wybrane ponownie. Ekipa Odpowiedzialna zachowuje prawo weta wobec jego wyboru.

Małżeństwo to nie jest w stanie wywiązać się dobrze ze swojej misji bez wsparcia modlitewnego. Dlatego małżonkowie zobowiązują się (z wyjątkiem poważnych przeszkód) do uczestnictwa we Mszy Świętej raz w tygodniu i do 10-minutowej modlitwy każdego dnia.

Rola kapłana w ekipie

Każda ekipa powinna zapewnić sobie stałą pomoc kapłana. Żadne, najlepiej nawet opracowane plany działania nie zastąpią doktrynalnego i duchowego wkładu kapłana. On to, nie tylko określa zasady, lecz również pomaga małżeństwom zastosować je w życiu codziennym. Współpraca ta jest owocna. Kapłani i małżeństwa uczą się wzajemnie siebie rozumieć, szanować i wspierać: ważne intencje apostołskie kapłana są podejmowane przez małżeństwa; kapłan wspomina we Mszy Świętej te małżeństwa, których wysiłki, zmagania i pragnienia są mu dobrze znane.

Powołanie nowej ekipy

Powołanie nowej ekipy jest sprawą delikatną. Zbyt pośpieszne rozpoczęcie działalności, bez precyzyjnego określenia celów i metod, prawie na pewno doprowadzi do porażki. Potrzebne jest więc przygotowanie minimum trzech spotkań przeznaczonych na lekturę i komentarz Karty, pod kierownictwem pary pilotującej.

Po upływie około jednego roku, małżeństwa nowej ekipy są zapraszane do zaangażowania się w Ruchu. Następnie, w obecności małżeństwa reprezentującego Ekipę Odpowiedzialną, składają przyrzeczenie lojalnego przestrzegania ducha i litery Karty Equipes Notre-Dame.

Przyjęcie nowego małżeństwa do ekipy

Nowo przyjęte małżeństwo musi poznać Kartę. Z pomocą pary odpowiedzialnej lub jednego z małżeństw ekipy, studiuje Kartę, następnie stopniowo stara się wypełniać wynikające z niej obowiązki. Po rocznym okresie próby zostaje przyjęte do ekipy, przy okazji odnawiania przyrzeczeń przez inne małżeństwa.

W jaki sposób przekazywać nowemu małżeństwu formację zdobytą przez małżeństwa ekipy podczas rozważania tematów podstawowych? Para odpowiedzialna powinna pomóc mu w poznaniu tematów podstawowych, dopuszczając możliwość czasowego zwolnienia go z rozważań dotyczących bieżących tematów ekipy.

List Equipes Notre-Dame

Pomiędzy Ekipą Odpowiedzialną a ekipami, niezależnie od ich geograficznego oddalenia, konieczny jest ścisły kontakt. Nie mniej ważna jest braterska więź między samymi ekipami, która powstaje poprzez pomoc, modlitwę i wzajemne poznawanie się.

List END, adresowany do każdego z małżeństw, tworzy i podtrzymuje podwójną łączność - pionową i poziomą. Możemy w nim znaleźć najnowsze wiadomości o ekipach, najciekawsze świadectwa, wspomniany wyżej artykuł redakcyjny, teksty modlitw na spotkania miesięczne, informacje, itp.

Pary łącznikowe - sektory - regiony

List Ekip, choć bardzo przydatny, nie jest wystarczający, aby potrzebne więzi między Centralą a ekipami były ścisłe i owocne. Za tworzenie takich więzi odpowiadają różne organy Ruchu. Każda ekipa powierzona jest opiece pary łącznikowej (opiekuje się ona ekipami w liczbie od 3 do 5). Poza tym, ekipy są zorganizowane w sektory, a sektory - w regiony. Pary odpowiedzialne za sektory i pary odpowiedzialne za regiony odpowiadają za dobrą pracę ekip im powierzonych.

Poprzez częste kontakty z Ekipą Odpowiedzialną, wspomniane wyżej pary przekazują jej inicjatywy do ekip oraz na bieżąco informują o życzeniach i potrzebach tychże ekip. Dzięki tym kontaktom relacje między ekipami i Centralą nie mają charakteru czysto administracyjnego, ale są przepięknie braterską serdecznością.

Ekipa Odpowiedzialna

Składa się z kapłana i małżeństw. Nie jest ona jedynie organem administracyjnym, ale jest także siłą napędową całego tego wielkiego organizmu złożonego ze wszystkich ekip. Jej misją jest pielęgnowanie żywej mistyki i surowej dyscypliny. Jej członkowie powinni żyć blisko Boga poprzez modlitwę i blisko ekip poprzez serdeczną przyjaźń. Członkowie END powinni ją wspierać modlitwą oraz wspomagać swoimi uwagami i propozycjami.

Małżeństwa nie postrzegają swojego przystąpienia do Equipes Notre-Dame i przyjęcia Karty jako kresu drogi, lecz jako jej początek. Prawem małżeństwa chrześcijańskiego jest miłość. A przecież miłość nie zna granic, nigdy nie ustaje.

8 grudnia 1947 w Święto Niepokalanego Poczęcia

1977 ...

AKTUALIZACJA PRAKTYKI

CZYM JEST EKIPA NOTRE-DAME?

1. WIZJA

„Pójdź za mną”: tym wezwaniem Chrystus zwraca się do każdego z nas, do każdego z naszych małżeństw, zapraszając do szerszego otwierania się na Jego miłość, abyśmy świadczyli o Nim tam, gdzie wyznaczył nam miejsce.

Małżonkowie pragnący odpowiedzieć na to wezwanie, świadomi swoich słabości, ufający łasce sakramentu małżeństwa, wierzący w skuteczność pomocy braterskiej i w obietnicę Chrystusa: „Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich” (Mt 18,20), decydują się utworzyć ekipę i proszą Ruch, aby im w tym pomógł. Taka jest wspólna wizja małżeństw Equipes Notre-Dame.

2. OBLICZE

Ekipa Notre-Dame jest chrześcijańską wspólnotą małżeństw.

Wspólnota

Pięć do siedmiu małżeństw wspomaganych przez kapłana dobrowolnie zakłada ekipę Notre-Dame. Nikt nie przystępuje do niej i nie pozostaje w niej pod przymusem. Każdy trwa w niej aktywnie w wierności Duchowi Świętemu.

Aby dobrze wypełnić powzięty zamiar, członkowie ekipy zobowiązują się do lojalnego uczestnictwa w życiu wspólnotowym.

Ekipa kieruje się własnymi regułami i wymaganiami, dokonuje wyboru wspólnych celów i konkretnych sposobów ich realizacji (zob. część 3); każdy uczestnik ekipy uznaje ten wybór jako własny.

Ekipa sama w sobie jest częścią większej wspólnoty, międzynarodowego ruchu Equipes Notre-Dame, z którą w pełni dzieli swoje życie.

Wspólnota chrześcijańska

Ekipa Notre-Dame nie jest zwykłą ludzką wspólnotą; gromadzi się „w Imię Chrystusa” i pragnie pomagać swoim członkom we wzrastaniu w miłości do Boga i bliźniego, aby lepiej odpowiedzieć na Chrystusowe wezwanie.

Chrystus chciał, aby widzialna wspólnota stawała się miejscem przyjmowania i praktykowania miłości, którą nam przekazał. On zgromadził wspólnotę, obiecał jej Swoją obecność, podarował Swojego Ducha, powierzył radosną nowinę, aby niosła ją światu. Wspólnotą tą jest Kościół, który jest Ciałem Chrystusa i który służy wspólnocie ludzkiej.

Ta wielka wspólnota, składa się z małych wspólnot o wielu obliczach. Nawet jeśli te wspólnoty nie posiadają jej struktury, uczestniczą w życiu Kościoła, tak jak każda komórka uczestniczy w życiu całego ciała, w życiu, które jest miłością Chrystusa do Ojca i do ludzi.

Ekipa Notre-Dame jest jedną z tych małych wspólnot; chce być złączona z Ojcem, w ścisłej komunii z Kościołem i całkowicie otwarta na świat. W tym celu jest ona powoływana. Kaptan, który „uobecnia Chrystusa jako Głowę wspólnoty” (Synod biskupów, 1971), wspiera ją, aby nie straciła z oczu swojego celu ostatecznego.

Wspólnota małżeńska

Małżeństwo chrześcijańskie samo w sobie jest „wspólnotą chrześcijańską” o określonej specyfice.

Z jednej strony, ta wspólnota opiera się na rzeczywistości ludzkiej: jest darem wolnym, pełnym, ostatecznym i płodnym w miłości małżonków. Z drugiej strony, ta rzeczywistość ludzka staje się w Chrystusie sakramentem, czyli znakiem, który wyraża miłość Boga do ludzi, miłość Chrystusa do Kościoła, i czyni małżonków współuczestnikami tej miłości.

Tak więc Chrystus jest obecny w szczególny sposób we wspólnocie małżeńskiej: Jego miłość do Ojca i do ludzi przemienia miłość ludzką. To dlatego miłość ludzka przeżywana po chrześcijańsku jest już w swej istocie świadectwem o Bogu i z jej pełni wynika apostołskie działanie małżeństwa.

Wzajemna pomoc w łonie ekipy Notre-Dame przybiera szczególne oblicze: małżeństwa pomagają sobie wzajemnie w budowaniu się w Chrystusie (budowanie małżeństwa jest dziełem nieustannym) i w oddawaniu swej miłości na usługi Królestwa Bożego.

Ekipa Notre-Dame oddaje się pod opiekę Dziewicy Maryi. Jej członkowie podkreślają w ten sposób swoją wiarę w to, że nie ma lepszego przewodnika w drodze do Boga od Tej, która „...zajmuje pierwsze miejsce wśród pokornych i ubogich Pana, którzy z ufnością oczekują od Niego zbawienia i dostępują go” (Lumen Gentium - 55).

3. DROGA

Dla każdego chrześcijanina istnieje tylko jedna droga - Jezus Chrystus, Słowo Boże wcielone: „...błogosławieni ci, którzy słuchają słowa Bożego i zachowują je” (Łk. 11, 28).

Ruch Equipes Notre-Dame nie zmusza swoich członków do konkretnej duchowości; pragnie po prostu pomagać małżonkom w angażowaniu się na drodze wyznaczonej przez Chrystusa.

W tym celu proponuje im:

- kierunki życia,
- konkretne zadania,
- życie ekipy.

Kierunki życia

Główny kierunek jest wyznaczany przez miłość, którą przyniósł nam Chrystus: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją mocą... Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego” (Mk 12, 30-31).

Wzrastanie w tej miłości jest zadaniem na całe życie. Ruch Equipes Notre-Dame proponuje swoim członkom pomoc; prosi więc ich o to:

- aby wzajemnie wspomagali się we wzrastaniu w miłości Bożej poprzez:
 - przeznaczanie w swoim życiu dużo miejsca na modlitwę,
 - regularne obcowanie ze Słowem Bożym i życie Nim,
 - nieustanne pogłębianie znajomości prawd wiary,
 - częste przystępowanie do sakramentów, szczególnie do Eucharystii,
 - praktykowanie ascezy chrześcijańskiej;
- aby wzajemnie wspomagali się we wzrastaniu w miłości bliźniego poprzez:
 - autentyczną pomoc małżeńską - słuchanie, dialog, dzielenie się - we wszystkich dziedzinach, szczególnie w sprawach duchowych,
 - nieustanną troskę o chrześcijańskie wychowanie dzieci,
 - otwieranie się na innych i gościnność,

- konkretne świadectwo o miłości Chrystusa - zwłaszcza przez angażowanie się w życie Kościoła i społeczności lokalnej.

Konkretne zadania

Doświadczenie pokazuje, że bez konkretnych zadań wyznaczone kierunki życia mogą zostać martwą literą. To dlatego ruch Equipes Notre-Dame proponuje swoim członkom:

- aby realizowali sześć ściśle określonych „zadań”,
- aby regularnie kontrolowali realizację tych zadań i wzajemnie sobie w niej pomagali: jest to „dzielenie się” podczas comiesięcznego spotkania.

Są to następujące zadania:

- 1) regularne „słuchanie” Słowa Bożego,
- 2) codzienne przeznaczanie czasu na bezpośrednie „spotkanie” z Panem (modlitwa osobista),
- 3) codzienne spotkanie męża i żony na modlitwie małżeńskiej (jeśli to możliwe - rodzinnej),
- 4) comiesięczny prawdziwy dialog małżeński pod spojrzeniem Pana (obowiązek zasiadania),
- 5) ustalanie „reguły życia” i comiesięczne jej sprawdzanie,
- 6) coroczny udział w rekolekcjach (co najmniej 48 godzinnych i jeśli to możliwe wspólnie ze współmałżonkiem), aby stanąć twarzą w twarz przed Panem.

Życie ekipy

Ekipa nie jest celem sama w sobie, a służy swoim członkom i umożliwia im:

- przeżywanie wspólnej modlitwy i dzielenie się,
- owocne pomaganie sobie w podążaniu do Pana i dawanie o Nim świadectwa.

Tak jak w życiu każdej wspólnoty chrześcijańskiej, można schematycznie rozróżnić trzy aspekty, trzy ważne momenty w życiu ekipy:

- Z Chrystusem, ekipa kieruje się ku Ojcu, aby przyjąć Jego miłość;
- W Chrystusie ekipa dzieli się tą miłością: „Jeden duch i jedno serce...”; (Dz 4, 32);
- Pobudzona przez Ducha Świętego ekipa wysyła swoich członków w świat, aby objawić tę miłość.

Te trzy aspekty są przeżywane najpierw na spotkaniu miesięcznym.

Części spotkania:

- posiłek, który jest szczególnym czasem przyjaźni,
- wspólna modlitwa, która jest centrum i szczytem spotkania i która może czasem mieć formę Eucharystii;

- „dzielenie się” (realizacją zadań) i „dzielenie się życiem” (czas wzajemnej pomocy, w szczególności pomocy duchowej i apostołskiej);
- rozważanie tematu miesiąca, które jest specjalnym czasem pogłębiania wiary.

Życie ekipy nie ogranicza się do miesięcznych spotkań. Modlitwa w jedności z innymi członkami ekipy i w ich intencjach, dzielenie się, wzajemna pomoc kontynuowana jest zgodnie z ustaleniami każdej ekipy.

Para odpowiedzialna, wybierana co roku przez członków ekipy, czuwa, aby wszyscy rzeczywiście uczestniczyli w życiu wspólnoty tak, aby wzajemna pomoc była owocna i aby każdy czuł się uznany, kochany i prawdziwie otoczony opieką przez wspólnotę.

W tym celu zaprasza każdego, aby konkretyzował swoją przynależność do Ruchu Equipes Notre-Dame:

- na poziomie ekipy:
 - uczestnicząc w spotkaniu miesięcznym,
 - przygotowując spotkanie w modlitwie i w rozważaniu, a w szczególności zapisując owoce rozważania tematu miesiąca;

- na poziomie Ruchu:
 - śledząc na bieżąco życie Ruchu, szczególnie czytając List (słowo Pary Odpowiedzialnej),
 - starając się żyć wskazaniemi Ruchu i brać udział w jego poszukiwaniach,
 - uczestnicząc w spotkaniach organizowanych na różnych poziomach,
 - akceptując współdziałanie w życiu Ruchu i jego misji apostołskiej:
 - przez podjęcie odpowiedzialności,
 - przez przekazanie rocznego daru materialnego w wysokości jednodniowego dochodu („dniówka”),
 - zanosząc w modlitwie intencje każdego z członków Ruchu

PODSUMOWANIE

Ruch Equipes Notre-Dame jest ruchem duchowości małżeńskiej. Proponuje swoim członkom życie w ekipie i konkretne środki, aby pomagać im we wzrastaniu w małżeństwie i rodzinie, w miłości do Boga i do bliźniego. Przygotowuje ich w ten sposób do dawania świadectwa, którego formę pozostawia do wyboru każdemu małżeństwu. Chociaż nie jest ruchem akcji, to pragnie być ruchem ludzi aktywnych.

Wrzesień 1976

MAGNIFICAT

Wielbi dusza moja Pana
I raduje się duch mój w Bogu, Zbawicielu moim.
Bo wejrzał na uniżenie swojej Służebnicy.
Oto bowiem odtąd błogosławić mnie będą wszystkie pokolenia.
Gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny,
A Jego imię jest święte.
Jego miłosierdzie z pokolenia na pokolenie
Nad tymi, którzy się Go boją,
Okazał moc swego ramienia,
Rozproszył pyszniących się zamysłami serc swoich.
Strącił władców z tronu.
A wywyższył pokornych.
Głodnych nasycił dobrami,
A bogatych z niczym odprawił.
Ujął się za swoim sługą, Izraelem,
Pomny na swe miłosierdzie,
Jak obiecał naszym ojcom,
Abrahamowi i jego potomstwu na wieki.
Chwała Ojcu, i Synowi, i Duchowi Świętemu,
Jak była na początku, teraz i zawsze,
I na wieki wieków. Amen.

Do uważnego przeczytania

W tej publikacji znajdują się dwa podstawowe dokumenty Ruchu Equipes Notre-Dame: **Karta Equipes Notre-Dame** (1947) i **Czym jest ekipa Notre-Dame ?** (1977).

Karta Equipes Notre-Dame jest fundamentem, na której Ruch, zainicjowany przez Ojca Caffarela w roku 1939, został solidnie zbudowany w okresie powojennym i nie przestał rozwijać się na całym świecie. Znajdziemy w niej tryskającą pierwotną intuicję zawartą w duchu i metodach, które na zawsze są charakterystyczne dla Equipes Notre-Dame. Karta jest więc fundamentalnym odniesieniem i to dlatego, ciągle publikujemy ją na nowo.

Dołączamy do niej dokument zredagowany trzydzieści lat później i który jest teraz normą życia dla par małżeńskich Ruchu: **Czym jest ekipa Notre-Dame?** Od ogłoszenia Karty, Ruch faktycznie przeżył, wzrastał, dojrzał i pozostając w głębi tym samym, zmienił się - jak dorosła osoba w porównaniu z dzieckiem, którym kiedyś była - w świecie, który również się zmienił. Ten dokument, uznając ten fakt, służy stałemu uaktualnieniu i ułatwieniu w realizacji celów.

Uaktualnienie: rzeczywiście gromadzi bogactwa zdobyte przez życie i refleksję Ruchu w ciągu długich lat, w łonie Kościoła, który przeżył Sobór Watykański II, między innymi porządkując te zdobycze wokół rzeczywistości centralnej wspólnoty chrześcijańskiej.

Ułatwienie: jasno wyróżnia kierunki życia, konkretne zadania (przedmiot dzielenia się na spotkaniu) i normalne reguły życia w grupie. Stanowi to rodzaj lustra, odbicia, przekazanego każdej ekipie i każdej parze Ruchu.

STATUTY KANONICZNE ÉQUIPES NOTRE-DAME

PREAMBUŁA

Equipes Notre-Dame (END) za swoje źródło mają grupę czterech par małżeńskich zatroskanych o to, aby w pełni odpowiedzieć swoim życiem małżeńskim na wyzwania wynikające z ich chrztu oraz kapłana Henri Caffarela, który znakomicie wyczuwał wielkie bogactwo duchowe sakramentu małżeństwa.

Pierwsze spotkanie ekipy miało miejsce w Paryżu 25 lutego 1939 roku. Karta END przyjęta 8 grudnia 1947 roku z inicjatywy księdza Henri Caffarela oraz ówczesnych odpowiedzialnych, stanowi rzeczywisty akt założycielski Ruchu, który obrał sobie na patronkę Matkę Bożą.

Podstawowym celem niniejszej preambuły jest przywrócenie dokumentom statutowym pierwotnej myśli, która przyświecała założycielom Ruchu, aby w ten sposób pozwolić ekipom END odważnie i z ufnością podążać ku przyszłości, dochowując wierności fundamentalnej charyzmie Ruchu.

Jak jasno to określa w pierwszym punkcie Karta END i jak przypomniał o tym ksiądz Caffarel na Wielkanoc 1988 roku w zbiorze dokumentów założycielskich END, Equipes Notre-Dame, od samego początku pragnęły być « Ruchem o określonej duchowości, nie zaś zwykłą przyjacielską grupą małżeństw chrześcijańskich pragnących ustrzec się izolacji, ani też Ruchem Rodzin, czy też Ruchem Akcji Katolickiej ». I tak samo od zarania skupiają one nie jednostki, ale pary małżeńskie, które postanowiły podążać ku świętości w małżeństwie i poprzez małżeństwo.

Najważniejszym owocem pierwszych spotkań jest to, co nazwano później « Duchowością Małżeńską », a więc powołanie par połączonych sakramentem małżeństwa do uświęcania się, nie poza małżeństwem, ale w małżeństwie i przez małżeństwo. Pięćdziesiąt lat temu trudno było pojąć takie nowatorskie podejście do sakramentu małżeństwa. Jeszcze dziś jest to dziewicze pole do zagospodarowania.

Poprzez żywy kontakt z młodymi małżeństwami, ksiądz Caffarel odkrywa sens tej « wielkiej tajemnicy », o której mówi św. Paweł (Ef 5, 32). Dla par złączonych sakramentem małżeństwa nie ma sensu poszukiwanie innej drogi uświęcania się jak wzajemna miłość, przeniknięta i przemieniona miłością Bożą. I jak to lubi powtarzać

w tym kontekście ksiądz Caffarel: « Małżeństwo - to dawanie się sobie nawzajem po to, by stawać się wspólnym darem ».

W tonie tych pierwszych ekip rodzi się intuicyjne przeczucie występowania podobieństwa między dwiema relacjami miłości - tej między osobą ludzką a Chrystusem oraz tej między małżonkami. Obie rozwijają się podobnie: po radości spotkania przychodzi pewnego dnia doświadczenie ciemności i pozornego braku obecności osoby ukochanej. Chodzi o to, aby w takim momencie wytrwać w wierze i wierności.

Wtedy właśnie, w 1945 roku, w Złotej Obrączce (l'Anneau d'or), czyli w „Zeszytach Duchowości Małżeńskiej i Rodzinnej” wydawanych przez księdza Caffarela, ukazał się artykuł pt. « Zapomniany obowiązek », który spotkał się z szerokim odzewem i w którym, za św. Łukaszem, zaleca się « obowiązek zasiadania » w myśl zasady, że: „Runą niestrzeżone stropy, a na koniec dom cały”. Małżonkowie, którzy nie potrafią zatrzymać się na moment zastanowienia i refleksji ...popadają w rutynę... na ich jedności małżeńskiej pojawia się rysa.

Znając swoje słabości i ograniczenia, doświadczając na co dzień jak wąska jest brama, a zachowanie trwałości małżeństwa jest bardzo trudne, coraz liczniejsze pary małżeńskie decydują się na tworzenie ekip w ramach Ruchu o strukturze zwartej i zarazem elastycznej.

Bogate w ponad pięćdziesięcioletnie doświadczenie Equipes Notre-Dame są przekonane, iż teraz bardziej niż kiedykolwiek Ruch odpowiada na potrzeby małżeństw i Kościoła. Ruch istniejący aktualnie w ponad sześćdziesięciu krajach chce być nośnikiem chrześcijańskiego świadectwa w świecie.

Zgodnie z Kanonem 299 § 3 Kodeksu Prawa Kanonicznego ogłoszonego 25 stycznia 1983 roku, Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna END w gronie odpowiedzialnych super-regionów i odpowiedzialnych licznych regionów zadecydowała o ostatecznej treści niniejszych dokumentów statutowych.

Statuty zostały zatwierdzone „ Ad experimentum ” na okres pięciu lat podczas audiencji udzielonej Jego Eminencji kardynałowi Eduardo PIRONIO, Przewodniczącemu Rady Papieskiej do Spraw Osób Świeckich, przez Jego Świątobliwość Jana Pawła II w dniu 26 marca 1992 roku. Dekret uznający Equipes Notre-Dame za stowarzyszenie wiernych na zasadach prawa prywatnego, według norm zawartych w Kanonach 298-311 i 321-329 Kodeksu Prawa Kanonicznego, został ogłoszony 19 kwietnia 1992 roku w święto Zmartwychwstania Pańskiego.

Statuty mają na celu:

- troszczyć się o spójność Ruchu i jego wzrost dochowując wierności pierwotnym założeniom oraz przyzwalając na konieczne adaptacje do nowych potrzeb, jakie mogą pojawiać się w nowych czasach i nowych miejscach;
- zapewnić zakorzenienie się w Kościele pierwotnych idei przyświecających założycielom Ruchu END i zyskać w ten sposób uznanie jego specyfiki;
- służyć jako punkt odniesienia dla członków Ruchu i jego odpowiedzialnych, a także stanowić swoistą gwarancję dla władz kościelnych;
- precyzować instytucjonalne więzi END ze Stolicą Apostolską.

Artykuł 1 – NAZWA I OKREŚLENIA

Oficjalna nazwa Ruchu brzmi: « Equipes Notre-Dame », w skrócie END. Nazwa ta jest wspólna dla całego Ruchu, jednak nie wyklucza się jej oficjalnych tłumaczeń na inne języki. W takim przypadku przetłumaczona nazwa zostaje opatrzona podtytułem: « Ruch Duchowości Matżeńskiej ».

Nazwa Equipes Notre-Dame może zostać przetłumaczona na języki krajów, w których ekipy są obecne, za zgodą Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej (ERI).

END jako ruch osób świeckich stanowią „prywatne międzynarodowe stowarzyszenie wiernych”, „zarządzane i kierowane przez wiernych” zgodnie z Kodeksem Prawa Kanonicznego, ogłoszonego 25 stycznia 1983 roku, oraz z niniejszymi statutami. Ruch ten stanowi w Kościele duchową wspólnotę o charakterze powszechnym.

Artykuł 2 – SIEDZIBA

Siedziba Ruchu mieści się w Paryżu - 49, rue de la Glacière, 75013 Paris, Francja. Decyzją Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej może zostać przeniesiona w każde inne miejsce.

Artykuł 3 – CELE I ISTOTA

Celem END jest pomaganie małżeństwom w odkrywaniu i realizowaniu w życiu wszystkich wymiarów sakramentu małżeństwa, pozostając w wierności nauczaniu Kościoła.

Equipes Notre-Dame, jako „ruch formacji duchowej i odnowy, pomagają swoim członkom w rozwijaniu w sobie miłości Boga i bliźniego; wzywają do wzajemnej pomocy braterskiej, aby ich członkowie mogli, osobiście i wraz ze współmałżonkiem, przyjmować realia życia małżeńskiego, rodzinnego, zawodowego i społecznego zgodnie z wolą Bożą; rozbudzają w małżeństwach świadomość ich misji ewangelizacyjnej w Kościele i w świecie poprzez dawanie świadectwa miłości małżeńskiej oraz poprzez inne zależne od ich wyboru sposoby działania”.

Artykuł 4 - CZŁONKOWIE

Członkami END są małżeństwa chrześcijańskie zjednoczone sakramentem małżeństwa, zgadzające się realizować w życiu cele i metody Ruchu określone w ostatnim wydaniu Karty (maj 1972), w podstawowych dokumentach, które ją aktualizują, jak też w niniejszych Statutach.

Wydany w maju 2001 roku przez ERI za aprobatą Kolegium Międzynarodowego « Przewodnik Equipes Notre-Dame » opiera się na zbiorze wyżej wymienionych dokumentów oraz na niniejszych Statutach. Uściśla w wewnętrznym regulaminie warunki funkcjonowania Ruchu i jego członków. Jest punktem odniesienia w kwestii określenia szczegółów funkcjonowania Ruchu i może zostać zmodyfikowany jedynie przez ERI w porozumieniu z Kolegium Międzynarodowym.

Każde małżeństwo spełniające warunki określone w pierwszym ustępie artykułu 4. może stać się częścią END. Po przeżyciu w ekipie okresu inicjacji, trwającego co najmniej 1 rok, z pomocą pary pilotującej ukazującej różne aspekty życia ekip, każde małżeństwo angażuje się w Ruch lub decyduje się go opuścić.

Każdy członek ekipy może wycofać się z niej w dowolnym momencie.

Z ważnych przyczyn odpowiedzialni szczebla lokalnego mogą zdecydować o wykluczeniu jednego lub wielu członków Ruchu, z zastrzeżeniem możliwości ewentualnego odwołania się do Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej.

Artykuł 5 - ŻYCIE EKIPY I POMOC WZAJEMNA

Ekipa - prawdziwa wspólnota Kościoła stanowi podstawową komórkę Ruchu. Specyficznym powołaniem END jako ruchu działającego w łonie Kościoła jest więc tworzenie i animowanie małych wspólnot składających się z par małżeńskich, które pragną w pełni realizować swoje powołanie w małżeństwie i rodzinie.

Po okresie pilotażu i inicjacji ekipa angażuje się w struktury Ruchu lub też decyduje się go opuścić.

Złożona z pięciu do siedmiu małżeństw ekipa wybiera co roku z własnego grona « parę odpowiedzialną »; wspomaga ją kapłan « doradca duchowy », którego obecność w ekipie jest wyrazem jej związku z kapłaństwem i wspólnotą Kościoła.

Ważnym momentem życia ekipy jest spotkanie miesięczne. W jego przygotowaniu bierze udział każdy uczestnik. Składa się ono z następujących części: skromny posiłek, wspólna modlitwa, dzielenie się osobistymi doświadczeniami i troskami, wymiana przemyśleń nad określonym tematem formacyjnym związanym z podstawowymi celami i tożsamością Ruchu, dzielenie się osiągnięciami i porażkami w realizacji podejmowanych konkretnych zadań.

Członkowie END zobowiązują się do podejmowania, indywidualnie i ze współmałżonkiem, « konkretnych zadań »: reguła życia, comiesięczny autentyczny dialog małżeński, którego celem jest wspólne szukanie woli Bożej („obowiązek zasiadania”), słuchanie słowa Bożego, codzienne osobiste rozważania modlitewne, codzienna wspólna modlitwa małżonków i modlitwa rodzinna oraz doroczne rekolekcje. Dla osiągnięcia tych celów członkowie ekipy udzielają sobie wzajemnej pomocy oraz angażują się w działania i życie Ruchu.

Artykuł 6 – POZIOMY ODPOWIEDZIALNOŚCI I ANIMACJI

1. Posługiwanie na rzecz wspólnoty braterskiej, dla realizacji zadań Ruchu, dokonuje się na kilku poziomach odpowiedzialności i animacji:
 - para łącznikowa zobowiązana do zapewnienia łączności między kilkoma ekipami;
 - para odpowiedzialna za sektor zobowiązana do animowania grupy pięciu do dwudziestu ekip z pomocą ekipy sektora składającej się z kilku małżeństw i kapłana-doradcy duchowego sektora;
 - para odpowiedzialna za region zobowiązana do animowania wielu sektorów;
 - para odpowiedzialna za super-region zobowiązana do animowania kilku regionów;
 - grupy koordynujące na poziomie kraju czy kilku super-regionów (w razie potrzeby);
 - para odpowiedzialna za prowincję (w razie konieczności).

Wszystkie te obowiązki, jak również posługiwanie małżeństw END na rzecz sekretariatu (tłumaczenia itp.) są spełniane dobrowolnie, bez wynagrodzenia.

Para odpowiedzialna za sektor, region, super-region, czy grupa koordynująca powołuje ekipę kolegalnie ją wspomagającą w wypełnianiu przyjętych zobowiązań w duchu wspólnoty i zaufania. Każda z par odpowiedzialnych odpowiada za swoją służbę przed wyższymi instancjami Ruchu.

2. Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna (ERI) podejmuje kolegalnie odpowiedzialność za Ruch; ponosi ją łącznie z parami odpowiedzialnymi super-regionów.

ERI składa się z pięciu lub sześciu par małżeńskich wspomaganych przez kapłana « doradcę duchowego ». Pary te są wybierane przez członków ERI po uprzednim przeprowadzeniu konsultacji na różnych poziomach odpowiedzialności, a w szczególności z parami odpowiedzialnymi za super-regiony. W wyborze członków ERI, na tyle na ile to jest możliwe, należy uwzględnić międzynarodowy charakter Ruchu.

Członkowie ERI są mianowani na okres do sześciu lat.

ERI wybiera z własnego grona parę odpowiedzialną, której obowiązkiem jest animowanie ekipy i koordynowanie jej działań. Para odpowiedzialna bieżąco zarządza ruchem i regularnie składa członkom ERI sprawozdanie z wypełnienia swej misji. Jej mandat trwa do sześciu lat. Reprezentuje oficjalnie Ruch na zewnątrz.

Przed mianowaniem pary odpowiedzialnej ERI upewnia się czy Rada Papieska do Spraw Świeckich nie zgłasza poważnych zastrzeżeń co do dokonanego wyboru.

ERI może opierać się na opinii ekspertów, osób duchownych lub świeckich wchodzących w skład Rady.

Do dyspozycji ERI pozostaje Międzynarodowy Sekretariat, za którego prowadzenie odpowiedzialna jest para Głównych Sekretarzy posiadająca prawo do uczestnictwa w zebraniach ERI i odpowiedzialna za sprawy administracyjne oraz funkcjonowanie ERI.

Dobry kontakt organizacyjny w ruchu zakłada podział na strefy: super-regiony, regiony i sektory bezpośrednio związane z ERI, a dodatkowo kraje, w których jeszcze nie ma ekip. Odpowiedzialność za strefy powierzona jest członkom ERI.

ERI może otoczyć się „satelickimi” ekipami wyspecjalizowanymi, które będą pomocne w wypełnianiu jej misji oraz zadba o międzynarodowy ich charakter; czas posługiwania ich członków określa ERI.

Tworzone w razie potrzeb, za zgodą ERI, sekretariaty krajowe podlegają nadzorowi par odpowiedzialnych na szczeblu lokalnym; są zobowiązane do współpracy z Sekretariatem Międzynarodowym.

3. Całą odpowiedzialność za zadania realizowane na każdym poziomie ponoszą pary małżeńskie, członkowie END, w określonym czasie trzech do pięciu lat. Pary małżeńskie wymienione w ustępie pierwszym niniejszego artykułu są wybierane według zasad ustalonych w każdym super-regionie w duchu wspólnoty i służby. Są mianowane przez pary odpowiedzialne wyższego szczebla, po uprzednim rozważeniu tej decyzji z parami składającymi obowiązki oraz z wszelkimi kompetentnymi osobami.

W razie wystąpienia wakatów na stanowisku pary odpowiedzialnej jej misję przejmuje para odpowiedzialna wyższego szczebla. Para ta może przekazać tę misję każdej wybranej przez siebie osobie po uprzednim zasięgnięciu opinii swojej ekipy. Każda para odpowiedzialna, począwszy od szczebla odpowiedzialnych za sektor, reprezentuje Ruch w zasięgu swojej strefy geograficznej. Reprezentacja ta dotyczy wyłącznie zakresu odpowiedzialności określonego w artykule 3. Para odpowiedzialna składa regularnie swemu mocodawcy sprawozdanie z podjętych inicjatyw i decyzji, jak też ze swoich działań organizacyjnych.

Dokumenty wypracowane na wszystkich poziomach odpowiedzialności, a dotyczące pedagogii Ruchu, reguł funkcjonowania, czy też takie, które są oddawane do dyspozycji małżeństw w celu zaznajomienia się z nimi lub ich rozpowszechniania, powinny być przekazywane ERI.

W trosce o dobro Ruchu każdy super-region oraz ERI określają okoliczności ewentualnego wykluczenia pary odpowiedzialnej z pełnionej służby z powodów szczególnie poważnych (rozwód, skandal publiczny lub prywatny).

Artykuł 7 – KAPŁANI – DORADCY DUCHOWI

Kapłani wnoszą w życie ekip bezcenną łaskę płynącą z sakramentu kapłaństwa; nie pełnią funkcji kierowniczych. Z tej racji nazywani są doradcami duchowymi.

Kapłan, doradca duchowy jest wybierany przez członków ekipy spośród kapłanów prawnie pełniących posługę kapłańską zgodnie z Kanonem 324 § 2 Kodeksu Prawa Kanonicznego.

Kapłan doradca duchowy sektora czy innej ekipy pełniącej określoną służbę jest wybierany spośród doradców duchowych ekip przez parę odpowiedzialną tej konkretnej ekipy w porozumieniu z parą odpowiedzialną, której ta ekipa podlega; w razie konieczności kapłan zabiega o uzyskanie zgody swoich przełożonych na pełnienie tej funkcji; jego posługa trwa od trzech do pięciu lat.

Kapłan doradca duchowy ERI jest wybierany przez członków ekipy odpowiedzialnej; jego nominacja jest zatwierdzana przez Stolicę Apostolską. Jego posługa trwa do sześciu lat.

Również inni kapłani mogą być włączani w duchową refleksję i animację Ruchu na różnych poziomach odpowiedzialności w zależności od okoliczności i potrzeb. Są wybierani przez odpowiedzialnych danego szczebla w porozumieniu z wyższą instancją Ruchu.

Artykuł 8 – ADMINISTRACJA DOBRAMI

Zasoby Ruchu stanowią roczne składki wnoszone przez jego członków jak również darowizny, subwencje i ewentualne zapisy testamentalne. Zasoby te są przeznaczone na pokrycie wydatków związanych z funkcjonowaniem i animowaniem Ruchu oraz jego rozwojem.

Ruch może nabywać nieruchomości poprzez zakup, akt darowizny czy zapis testamentalny pod warunkiem, że będą one wykorzystane dla realizacji jego celów.

Ktokolwiek korzysta ze środków finansowych Ruchu jest zobowiązany do rozliczenia się z wykorzystania otrzymanych kwot.

Corocznie ERI określa politykę finansową Ruchu, a w szczególności ustala wysokość międzynarodowej składki finansowej super-regionów lub regionów i czuwa nad prawidłowym jej wykonaniem.

Dopuszcza się możliwość tworzenia w krajach, w których są obecne END stowarzyszeń cywilnych, narodowych lub regionalnych, posiadających osobowość prawną. Zarówno ich utworzenie, jak i ustanowienie ich statutów wymaga wcześniejszej aprobaty ERI. Stowarzyszenia te mogą dysponować i zarządzać dobrami należącymi do END rozliczając się z tego corocznie przed odpowiedzialnymi Ruchu na danym terenie.

W trosce o przejrzystość działań i wzajemne zaufanie dokumenty księgowe stowarzyszeń cywilnych ustanowionych przez regiony i super-regiony, czy też tych

stowarzyszeń, w których mają one udział przesyłane są corocznie na ten szczebel animacji, któremu podlegają. To samo dotyczy ERI, która przekazuje do Kolegium dokumenty księgowe wszelkich stowarzyszeń, których jest członkiem.

W przypadku likwidacji któregoś z tych stowarzyszeń przeniesienie prawa do dóbr zostanie dokonane zgodnie z prawem obowiązującym w danym kraju. Stowarzyszenie Międzynarodowe zadba jednakże o to, by dobra te zostały spożytkowane na rzecz członków Ruchu lub instytucji zajmujących się małżeństwem i rodziną, a znajdujących się w krajach leżących w obrębie zainteresowania tych stowarzyszeń.

W przypadku likwidacji Międzynarodowego Stowarzyszenia END prawo do dóbr zostanie przeniesione, zgodnie z Kanonem 310 Kodeksu Prawa Kanonicznego, w pierwszej kolejności na stowarzyszenie realizujące podobne cele.

Artykuł 9 - ZMIANY W STATUTACH

Wszelkie zmiany niniejszych statutów mogą być dokonane bądź to z inicjatywy ERI, bądź na wniosek dwóch trzecich liczby par odpowiedzialnych za super-regiony.

Zmiany są uchwalane przez ERI po konsultacji z super-regionami według tej samej procedury, która obowiązywała przy opracowywaniu niniejszych statutów oraz podlegają zatwierdzeniu przez Stolicę Apostolską.

Artykuł 10 - POSTANOWIENIA KOŃCOWE

ERI i odpowiedzialni za super-regiony strzegą zgodności regulaminów wewnętrznych i oficjalnych dokumentów Ruchu z niniejszymi statutami.

W Paryżu 10 marca 2002 roku

PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS

1652/02/AIC-18

DEKRET

Equipés Notre-Dame powstały we Francji w 1938 roku z inicjatywy kilku małżeństw, które - z pomocą kapłana, ks. Henri Caffarela - postanowiły przyjąć zwyczaj przeżywania comiesięcznych spotkań, by na nowo wspólnie odkrywać sens i bogactwo sakramentu małżeństwa. Pierwsze spotkanie ekipy odbyło się w Paryżu 25 lutego 1939 roku. Wkrótce po tym małżeństwa te doznały tylu dobrodziejstw w swym życiu małżeńskim, że przyciągnęły tym do siebie wiele innych małżeństw pragnących skorzystać z ich doświadczeń. W dniu 8 grudnia 1947 roku została proklamowana *Karta Equipés Notre-Dame* uznana za akt założycielski Ruchu.

Equipés Notre-Dame stanowią ruch duchowości małżeńskiej powstały po to, by odpowiedzieć na potrzeby małżeństw chrześcijańskich pragnących w pełni przeżywać sakrament małżeństwa. Zgodnie ze Statutem, *Equipés Notre-Dame*, jako „ruch formacji duchowej i odnowy, pomagają swoim członkom w rozwijaniu w sobie miłości Boga i bliźniego; wzywają do wzajemnej pomocy braterskiej, aby ich członkowie mogli, osobiście i wraz ze współmałżonkiem, przyjmować realia życia małżeńskiego, rodzinnego, zawodowego i społecznego, zgodnie z wolą Bożą; rozbudzają w małżeństwach świadomość ich misji ewangelizacyjnej w Kościele i w świecie poprzez dawanie świadectwa miłości małżeńskiej oraz poprzez inne, zależne od ich wyboru, sposoby działania” (*Statuty*, art. 3).

Podkreślając sens i wartość jedności małżeńskiej, Jan Paweł II, w Roku Jubileuszowym 2000, powiedział, że „w sakramencie małżeństwa małżonkowie (...) starają się okazywać sobie miłość wzajemną oraz dawać światu świadectwo tej miłości; miłości silnej i nierozzerwalnej, takiej jaką Chrystus umiłował swój Kościół”. Jest to „wielka tajemnica”, jak mówi św. Paweł Apostoł (Ef 5, 32) (Jan Paweł II, *Homilia na Jubileusz Rodzin*, 15 października 2000, 4)

Sobór Watykański II i magisterium posoborowe przywiązuje szczególną wagę do różnych stowarzyszeniowych form uczestnictwa w życiu Kościoła oraz okazuje im swój najgłębszy szacunek i uznanie (zob. Dekret o apostołstwie świeckich *Apostolicam actuositatem*, 18, 19 i 21; Jan Paweł II, Adhortacja Apostolska *Christifideles laici*, 29).

W tym samym duchu, u progu trzeciego tysiąclecia, Papież Jan Paweł II pisze: „...bardzo ważny dla komunii jest obowiązek popierania różnych form zrzeszania się, zarówno tradycyjnych jak i nowszych ruchów kościelnych, ponieważ nadają one Kościołowi żywotność, która jest darem Bożym i przejawem prawdziwej „wiosny Ducha” (List apostolski *Novo Millennio Ineunte*, 46)

PONTIFICIUM CONSILIUM
PRO LAICIS

1652/02/AIC-18

Dlatego:

Biorąc pod uwagę fakt, że Rada Papieska do Spraw Świeckich, dekretem z 19 kwietnia 1992 roku, uznała *Equipés Notre-Dame* za międzynarodowe stowarzyszenie prywatne wiernych prawa kanonicznego, posiadające osobowość prawną i zatwierdziła ich Statuty *ad experimentum*;

Odpowiadając na prośbę, skierowaną do Dykasterii 11 marca 2002 roku przez Gerarda i Marie-Christine de Roberty - Odpowiedzialnych Ekipy Międzynarodowej *Equipés Notre-Dame*, o ostateczne zatwierdzenie Statutów;

Akceptując równocześnie zmiany wprowadzone do tekstu Statutów;

Biorąc pod uwagę, obserwowane w ciągu ostatnich lat, apostołskie posługiwanie Ruchu i pogłębianie formacji członków *Equipés Notre-Dame* służących rodzinie i społeczeństwu, pomagających małżonkom przeżywać po chrześcijańsku ich życie małżeńskie oraz odkrywać i realizować w życiu codziennym Boży plan wobec nich;

Zgodnie z artykułami 131-134 Konstytucji Apostolskiej *Pastor bonus* o Kurii Rzymskiej, a także kanonami 312 § 1,1^o Kodeksu Prawa Kanonicznego, Rada Papieska do spraw Świeckich postanawia:

- 1) uznać Ruch *Equipés Notre-Dame* za międzynarodowe stowarzyszenie prywatne wiernych, posiadające osobowość prawną, zgodnie z kanonami 298-311 i 321-329 Kodeksu Prawa Kanonicznego;
- 2) ostatecznie zatwierdzić Statuty *Equipés Notre-Dame*, których oryginał pozostaje w depozycie archiwum Rady Papieskiej do Spraw Świeckich.

W Watykanie, dwudziestego szóstego lipca dwa tysiące drugiego roku, w dniu liturgicznego wspomnienia św. Joachima i św. Anny, rodziców Błogosławionej Maryi Dziewicy.

↓ St. Rytro
Stanisław Ryłko
Secrétaire

James Francis Card. Stafford
James Francis Card. Stafford
Président

Tekst niniejszego dokumentu
został przyjęty i zatwierdzony
przez Ekipę Odpowiedzialną Sektora EMD

04. 11. 2004

kn. Andrzej Pyba msf
Mateusz i Tomasz GRONKOWIE
Aleksandra i Stefan Chmielowski
Anna i Marek Słepowicz
Alicja i Andrzej Korwin'scy